

Майското слънце монеше сива. Небето
вигрди. Внн изр невидливо се изви тмемни облаци,
от Кили Балкане. Захтезул Небето. Стомени се
и рупна донди в порои.

Бара Киро, сирити в твната ^{Колуба} ~~Колуба~~ Крае^е
сво, слуша бурята и бавно пристъва насаго
катам, мрець от друга буря, извила се в врти му.

Мои се борбине с местоста: Кавта да пробв?

... Ще бда предадено! - се уверяваме с болка.

Уикн удасто сас отива... и пробв с! Мб, моит
тати оселени не сь герои. Ази мога да и поведа,
но бже мей мб сь слаби... Какво ми се да се
жертвувам за да не убавам времето в мб. Не
бува народа да бде поставен на изпитание....

Мои, които не народа ще спуси - за микра
не бва да милва...